អង្គរបុរី
សម្លេងខ្មែរនៅបរទេស

ការវិភាគ

របស់ព្រះតេជព្រះគុណបណ្ឌិត ហុក-សាវណ្ណ អំពីប្រធានបទ ករុណាត្រូវមានបញ្ញាដើម្បីជៀសវាងគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនដោយលើកយករឿងរ៉ាវខ្លះម៉កបញ្ជាក់ផង ។

website: www.hoksavann.org
ថ្ងៃទី១ មិថុនា ២០០៧

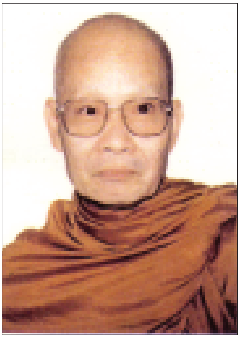

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់បានបង្រៀនឲ្យមនុស្សមានករុណាអាណិតអាសូរ ហើយជួយសង្គ្រោះដល់អ្នកដែលមានទុក្ខ ។ ជៀសវាងគំនិតព្យាបាទ គឺធ្វើមិនឲ្យគេបានសុខ និងជៀសវាងគំនិតវិហឹង្សា គឺការបៀតបៀនធ្វើឲ្យគេមានទុក្ខ ។ ប៉ុន្តែមានពុទ្ធភាសិតមួយបទពោលថា បុគ្គលបើឃើញប្រយោជន៍ខ្លួនហើយ ត្រូវធ្វើប្រយោជន៍ខ្លួនឲ្យសំរេចជាមុន ។ តួយ៉ាងដូចជាព្រះពុទ្ធព្រះបរមគ្រូ មុនព្រះអង្គសំដែងធម៌ទេសនាប្រោសសត្វ ព្រះអង្គកសាងខ្លួនព្រះអង្គឲ្យបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធឲ្យដល់នូវទីបំផុតទុក្ខ ហើយមានសមត្ថភាពជាមុនសិន ។ មួយទៀតទោះបីព្រះអង្គមានព្រះទ័យអាណិតអាសូរករុណាចិត្តចំពោះសព្វសត្វដែលមានទុក្ខយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គពុំអាចប្រោសបានទាំងអស់គ្នាឡើយ គឺព្រះអង្គប្រោសបានចំពោះតែសត្វដែលមានឧបនិស្ស័យ ដែលគួរឲ្យព្រះអង្គប្រោសបានប៉ុណ្ណោះ ។ ការសង្គ្រោះអ្នកដទៃត្រូវពិចារណាមើល កុំឲ្យការសង្គ្រោះនោះនាំឲ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួន គឺករុណាត្រូវមានបញ្ញា បើមិនដូច្នោះទេ ការសង្គ្រោះខ្លះនឹងនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួន ដូចរឿងក្នុងគតិលោកដោយសង្ខេបតទៅនេះ ។ មានបុរសម្នាក់ចេះវិជ្ជាប្រោសមនុស្សសត្វដែលស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ។ ថ្ងៃមួយបុរសនោះទៅលេងព្រៃ បានឃើញសត្វខ្លាមួយដែលទើបស្លាប់ថ្មីៗ ។ មានចិត្តអាណិតសត្វខ្លាហើយចង់សាកល្បងវិជ្ជារបស់ខ្លួនផង ដោយខ្វះការពិចារណាអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែលកើតឡើងដល់ខ្លួនពេលដែលសត្វខ្លារស់ឡើង ។ បុរសនោះក៏តាំងរាយមន្តសូត្រ

ប្រោសសាកសពសត្វខ្លានោះឲ្យរស់ឡើងវិញដូចបំណង ។ លុះសត្វខ្លានោះរស់ឡើ
ងវិញហើយ ក៏មានសេចក្តីស្រេកឃ្លានចំណី ក៏ងាកចុះងាកឡើងមិនឃើញសត្វអ្វី
ដែលខ្លួនអាចចាប់យកជាចំណី ឃើញតែបុរសនោះនៅជិតខ្លួន ក៏ស្ទុះទៅទះកាច់ក
ខាំនត្របាក់ស៊ីមួយរំពេចដោយសេចក្តីស្រេកឃ្លានរបស់ខ្លួន បុរសនោះក៏ដល់នូវមរ
ណភាពទៅ ។ បទកាកគតិថា មាអើយមាណព ចេះសិល្ប៍ សាស្រ្តជប់ ជីវិតខ្លាបាន
ធម្មតាខ្លាខ្លៅ ចិត្តខ្មៅសាមន្យ មិនដឹងគេមាន គុណលើអាត្មា ។ មានចិត្តសប្បុរស
ទៅជប់ទៅប្រោស ឲ្យរស់រូបា ត្រឡប់ក្រញាំ ខាំក្បាលវិញណា នេះព្រោះអាត្មា មិន
ស្គាល់ពិសពាល ។ បុរសនោះត្រូវស្លាប់ ដោយសារសប្បុរសខ្វះបញ្ញាពិចារណាអំពី
គ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវកើតមានដល់ខ្លួន បន្ទាប់ពីសត្វខ្លាមានចង្កូមរស់ឡើងវិញ ។ ការ
គ្រាន់តែចង់ពិសោធន៍នូវវិជ្ជាសិល្បសាស្រ្តរបស់ខ្លួន អាចពិសោធន៍ទៅលើសត្វស្លូ
តបូតគ្មានចង្កូម ។ រឿងនេះបានជាមេរៀនថា ធម៌មេត្តាករុណាត្រូវមានបញ្ញានៅជា
មួយ ។ បានសេចក្តីថា ទោះបីមានចិត្តសប្បុរសយ៉ាងណាក៏ដោយ មុននឹងជួយស
ង្គ្រោះអ្នកដទៃ ចាំបាច់ត្រូវតែពិចារណា មើលនូវលទ្ធផលបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះនោះ
ព្រោះការសង្គ្រោះខ្លះឲ្យផលល្អដល់ខ្លួន សង្គ្រោះខ្លះឲ្យផលអាក្រក់ដល់ខ្លួនវិញ ដូច
បុរសប្រោសសត្វខ្លាឲ្យរស់នេះឯង ។ នៅប្រទេសឥណ្ឌា មានជនជាតិឥណ្ឌាម្នាក់
គោរពពស់ ថ្ងៃមួយបានឃើញពស់មានពិសមួយដេកសម្ងំហាលភ្លៀងនៅកន្លែងមួ
យ ក៏មានចិត្តអាណិតក៏ចាប់យកមកដេកក្នុងមុងជាមួយខ្លួន ក៏ត្រូវពស់ចឹកស្លាប់ក្នុង
មុងនោះទៅ ។ នេះជាជំនឿនិងសកម្មភាពល្ងង់ខ្លៅដែលធ្វើឲ្យអន្តរាយដល់ជីវិត ។
នៅក្នុងបទនៃគម្ពីរព្រះពុទ្ធសាសនាមានដំណាលរឿងនាងកុណ្ឌលកេសី ។ មានដំ-
ណាលរឿងយ៉ាងសង្ខេបថា នាងកុណ្ឌលកេសីជាកូនសេដ្ឋី ថ្ងៃមួយនាងស្ថិតនៅ
លើប្រាសាទ ក្រឡេកឃើញចោរម្នាក់ដែលគេបណ្តើរយកទៅធ្វើទោស ក៏កើតចិត្ត
ស្រឡាញ់ចោរនោះ ក៏ឲ្យគេយកប្រាក់ទៅលោះយកមកធ្វើប្តី ។ នៅជាមួយនាងមិន
បានយូរ ដោយចោរជាអ្នកគ្មានបុណ្យមករស់នៅជាមួយអ្នកមានបុណ្យ គឺនាងកុណ្ឌ
លកេសី ចោរកើតចិត្តអផ្សុកក៏មានគំនិតគិតខុសថា បើអញបោកនាងនេះយកមាស
ប្រាក់ទៅចាយវាយតែម្នាក់ឯងវិញប្រសើរជាង ។ គិតយ៉ាងនេះហើយ ចោរក៏និយា
យបញ្ឆោតនាងថា កាលខ្ញុំជាប់ទោសខ្ញុំបានបន់ស្រន់អ្នកតានៅជើងភ្នំ ថាបើខ្ញុំបាន
រួចចាកទោស ខ្ញុំនឹងទៅលាបំណន់ ឥឡូវនេះខ្ញុំបានរួចចាកទោសហើយ ខ្ញុំនឹងទៅ
លាបំណន់ សូមនាងស្លៀកពាក់ឲ្យស្អាតបាត ពាក់មាសពេជ្រដែលមានតម្លៃឲ្យច្រើន
ហើយយើងទាំងពីរនាក់ទៅលាបំណន់ជាមួយគ្នា ដោយមិនឲ្យមានអ្នកកំដរទៅជាមួ
យឡើយ ។ នាងក៏ជឿចោរដោយមិននឹកគិតថាចោរបញ្ឆោតឡើយ ក៏រៀបចំខ្លួនប្រា
ណតាមចោរបង្គាប់ ហើយធ្វើដំណើរទៅកន្លែងដែលចោរបង្ហាញប្រាប់ ។ លុះទៅ
ដល់ហើយធ្វើឲ្យនាងស្រឡាំងកាំង ដោយចោរបានប្រាប់នាងថា យើងនាំនាងមកទី
នេះមិនមែនបន់ស្រប់អ្វីទេ គឺនាំនាងមកសម្លាប់ ។ នាងមានការភ័យតក់ស្លុតក៏និយា

យទៅកាន់ចោរដោយក្ដីរន្ធត់ថា តើអ្នកសម្លាប់ខ្ញុំបំណងអ្វី ។ ចោរឆ្លើយថា ខ្ញុំចង់បានមាសពេជ្រដែលនាងពាក់មកនេះ ដើម្បីយកទៅចាយវាយតាមបំណងយើង ។ នាងនិយាយថា ក្រែងអ្នកជាប្ដីខ្ញុំ អ្នកចង់បានអ្វីក៏អាចយកបានតាមប្រាថ្នា ហេតុដូចម្ដេចបានជាសម្លាប់ខ្ញុំ ។ នាងនិយាយបែបណាក៏ចោរស្ដាប់មិនបានឡើយ ។ ទើបនាងប្រមូលស្មារតីឲ្យរឹងមាំនៅចំពោះមុខគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតនេះ យកបញ្ញាមកប្រើពិចារណាឃើញល្បិចមួយ ដើម្បីសម្លាប់ចោរកំណាចនេះ ។ គិតឃើញហើយទើបនាងនិយាយទៅកាន់ចោរដោយសំដីទន់ភ្លន់ថា មុននឹងអ្នកសម្លាប់ខ្ញុំ អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំវាំសួមខមាទោសអ្នកជាមុនសិន ព្រោះនៅពេលដែលយើងទាំងពីរនាក់បានគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធ ក្រែងខ្ញុំប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងទៅលើអ្នក សូមអ្នកអត់ទោសឲ្យខ្ញុំ កុំឲ្យខ្ញុំមានកម្មពៀរទៅអនាគតទៀត ។ ចោរអស់លក្ខណ៍រាសីចុះបាបកម្មតាមឲ្យផល ក៏ជឿសំដីនាងឲ្យនាងធ្វើតាមបំណង ។ នៅពេលនាងវាំព័ទ្ធជុំវិញចោរនោះ គឺចោរអង្គុយលើផ្ទាំងថ្មក្បែរជ្រោះមួយ ។ ពេលដែលនាងសំគាល់ឃើញ ថាចោរកំពុងតែអង្គុយស្ដាប់នាងភ្លេចខ្លួនហើយ នាងក៏ខំប្រឹងច្រានចោរទម្លាក់ជ្រោះ ដោយដៃទាំងពីរយ៉ាងអស់ទំហឹង ។ ចោរក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងជ្រោះយ៉ាងជ្រៅ ទង្គិចនឹងថ្មស្លាប់ក្នុងពេលនោះទៅ ។ រឿងនេះក៏ឲ្យមេរៀនថា ដំបូងនាងកុណ្ឌលកេសីគិតខុស ស្មានតែចោរអាចលះបង់អំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន មានចិត្តអាណិតឲ្យគេយកប្រាក់ទៅលោះឲ្យរួចចាកទោស រហូតដល់យកធ្វើជាប្ដីទៀតផង តែជនអ្នកអកតញ្ញូនេះមិនត្រឹមតែមិនដឹងគុណនាងទេ ថែមទាំងមានគំនិតសម្លាប់នាងទៀត ។ ដូច្នេះហើយបានជាលោកពោលថា កុំជឿទុកចិត្តជនពាលដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ហើយមិនទាន់បានអប់រំតាមផ្លូវធម៌នៅឡើយ ក៏ដូចជាកុំទុកចិត្តសត្វមានចង្កូមមានខ្លាជាដើម ។ ទីបំផុត នាងកុណ្ឌលកេសីបានគេចផុតពីសេចក្ដីស្លាប់ហើយ ហើយប្រើល្បិចសម្លាប់ចោរកំណាចនោះបាន ។ ពេលនោះអារុក្ខទេវតាដែលរក្សាព្រៃភ្នំនោះ បានឲ្យពរសព្ទសាធុការដល់នាង ដែលប្រើបញ្ញាដោះស្រាយជីវិតខ្លួនឲ្យផុតពីស្លាប់បាន ។ ដោយនឿយណាយក្នុងកាមលោកីយ៍ នាងកុណ្ឌលកេសីបានសុំអនុញ្ញាតពីព្រះពុទ្ធ បួសជាភិក្ខុនី ហើយខំប្រតិបត្តិតាមព្រះធម៌ ទីបំផុតបានសំរេចជាព្រះអរហត្ត កាត់កិលេសបានដោយដាច់ខាតដល់នៅទីបំផុតទុក្ខក្នុងពេលនោះទៅ ។ មានរឿងមួយទៀតដំណាលថា មានឥសីមួយអង្គឃើញឆ្មាកំពុងដេញចាប់កណ្ដុរមួយស៊ី លោកមានព្រះទ័យអាណិត ក៏ជប់កណ្ដុរនោះឲ្យក្លាយជាឆ្មាដូចគ្នា ដើម្បីឲ្យគេចផុតពីឆ្មាចាប់ស៊ី ។ ថ្ងៃក្រោយមានឆ្កែមួយដេញចាប់ឆ្មា ដែលពីដើមជាកណ្ដុរ ឥសីក៏ជប់ឲ្យទៅជាឆ្កែដូចគ្នា ។ ថ្ងៃក្រោយមកទៀត មានខ្លាមួយដេញចាប់ឆ្កែស៊ីទៀត ឥសីក៏ជប់ឆ្កែឲ្យទៅជាខ្លាដូចគ្នា ។ បន្ទាប់ពីរួចគ្រោះថ្នាក់ខ្លាដែលឥសីជប់នោះស្រេកឃ្លានចំណី ក៏ប៉ងលោតទៅសង្គ្រាប់ចាប់ឥសីដែលជប់ខ្លួននោះស៊ីជាអាហារ ។ ឥសីបានជ្រាបក៏គិតថា ឯងខំជួយសង្គ្រោះជីវិតវាជាច្រើនលើកច្រើនគ្រាតាំងពីកំណើតវា វាមិនត្រឹមតែមិនដឹងគុណទេ ថែមទាំងចង់ស៊ីឯង

ជាចំណីទៀត ណ្ហើយជប់វាឲ្យទៅជាសត្វកណ្តុរដូចកំណើតដើមរបស់វាវិញចុះ ។ គិតហើយឥសីក៏ជប់ខ្លានោះឲ្យទៅជាសត្វកណ្តុរវិញទៅ ។ បន្ទាប់ពីបានក្លាយខ្លួនជាកណ្តុរវិញ ក៏នឹកអៀនខ្មាស់ រួចរត់ចូលព្រៃក្បែរនោះបាត់ទៅ ។ មនុស្សដូចសត្វកណ្តុរនេះ ក៏មានខ្លះនៅក្នុងសង្គមមនុស្ស ពេលបានធ្វើធំមានបុណ្យមានយសស័ក្តិទ្រព្យសម្បត្តិ ភ្លេចកំណើតដើមរបស់ខ្លួន ដែលតូចតាចទន់ខ្សោយ រមិលគុណក៏ដល់នូវសេចក្តីវិនាសខ្លួននៅទីបំផុត ។៚

❊ ❊

❊